
 Bilag Nr. 1.

Til Arbejdsløshedskommissionen.

Efter den Anledning, man dertil i Kommissionen har givet mig, skal jeg hidsette nogle Betragtninger angaaende Understøttelse til Arbejdsløshed i de Tilfælde, hvor Arbejdsløsheden er forarsaget enten af Arbejderne selv frivilligt ved Arbejdsstandsninger (*Strejker*) eller af Arbejdsgiverne ved *Lockouter*.

For at undgaa eventuel Imødegaaelse ved fejlagtige Argumenter er det vigtigt at klare sig den offentlige Understøttelses Væsen. Understøttelsen er *ikke Forsikring*. Staten kan anvende Forsikringskasserne til Udbetaling af Understøttelse — ekstraordinære eller ordinære —, og den kan yde Understøttelsen i *Form* af Tilskud til Forsikringer, men Staten behøver ikke at lade sine Tilskud være underkastet Forsikringstekniken, den kan gøre dem afhængige af andre Betingelser og Vilkaar til Fremme af andre Statsformaal, thi selve Statens Tilskud er ikke teknisk set Forsikring.

Heller ikke er Understøttelsen *Almisse*; den tjener en produktiv Samfundsopgave, hidkaldt ved den Bølgegang i Produktionskonjunkturerne, som det moderne Samfund udviser. Den Arbejdskraft, som under Lavkonjunkturer gaar ledig, bør holdes til Landet og under menneskeværdige Forhold, hvis Højkonjunkturerne, naar de indfinder sig, skal finde den for Produktionen fornødne Arbejdskraft til Raadighed. Men der gives andre Statsopgaver end denne. Og det *kan* vise sig nødvendigt for ikke at skade andre Statsopgaver i visse Tilfælde at vise Tilbageholdenhed overfor den heromhandlede.

Loven om Arbejdsløshedsunderstøttelse har nu ogsaa i § 14 med dette for Øje fastsat visse Indskrænkninger for den understøttende Virksomhed og har bl. a. i Punkt 1 forbudt Understøttelser „under *Strejke og Lockout til Personer, der omfattes af samme*“. Grunden hertil er jo den, at Staten ikke vil blande sig i Arbejdsstridighederne og ikke ved Understøttelser hjælpe det ene Parti; men Spørgsmaalet er, om denne Bestemmelse i sin Udformning fuldt svarer til sin Hensigt.

Først falder det i Øjnene, at Loven ikke kender Forskel paa den lovlige og den ulovlige Arbejdsstandsning. Oprindelig, før de kollektive Overenskomsters Tid var saa godt som alle Arbejdsstandsninger lovlige, og i 1907, da den første Arbejdsløshedslov blev givet, var den skete Forandring endnu ikke bleven fuldt bevidst hos Folk. Loven om Den faste Voldgiftsret er først fra 1910, og det er derfor forstaaeligt, at Loven af 1907 ikke beskæftiger sig med denne Side af Arbejdsløshedsproblemet.

*

*

*

Her skal først omtales *Lockouterne*, de ulovlige og de overenskomststridige *Lockouter* og de lovlige.

At *ulovlige Lockouter* skulde forekomme i nogen betydelig Udstrækning, er ganske vist ikke venteligt, efter at der ved Den faste Voldgiftsret er skabt Arbejderne et